

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Aleše Sabola a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **L.F.**, zast. Mgr. Olgou Hudcovou, advokátkou, se sídlem Rozstání 77, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, o žalobě proti rozhodnutí předsedy rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9.4.2015, č.j. ČTÚ-51 164/2014-603,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9.4.2015, č.j. ČTÚ-51 164/2014-603 a prvostupňového rozhodnutí č.j. ČTÚ-27 927/2014-620/IV-LaZ ze dne 10.7.2014 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím byla žalobci za porušení informační povinnosti stanovené § 115 zák. č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 31.12.2015 (dále též jen „zákon o elektronických komunikacích“) uložena pokuta ve výši 15.000,-Kč podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích. Žalobce ve

své žalobě uvádí, že má za to, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, a že bylo vydáno na podkladě vadného řízení.

Podle názoru žalobce žádost žalovaného dle jeho výzvy ze dne 18.2.2014 nesplňuje zákonné požadavky a náležitosti a informace požadované dle jeho výzvy podle žalobce nejsou nezbytné k plnění činnosti žalovaného, neboť seznam žalobcových RLAN má žalovaný k dispozici od srpna 2011. Žalobce dále v žalobě uvedl, že je zatěžován nepřiměřenými požadavky, jestliže žalovaný rozšiřuje svoji pravomoc extenzivním výkladem ust. § 115 zákona o elektronických komunikacích a dále zmiňuje, že činnost poskytování informací, dat a podkladů v rozsahu neomezeném dobou by měla být kompenzována státem. Nesouhlasí s tím, aby byl sankcionován za to, že není schopen technicky a personálně zajistit vedení evidence a doložení údajů vyžadovaných na základě výzvy specifikované v napadeném rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že pokud neporušuje všeobecná oprávnění a pokud zákon výslovně nestanoví, že je povinen v konkrétních termínech pravidelně zasílat žalovanému informace ve formě přesné topologie a popisu RLAN sítí, nečiní nic, co by vyžadovalo ukládání pokut. Žalobce dále napadenému rozhodnutí vytýká nepřezkoumatelnost a neodůvodněnost, když dle jeho názoru není pravdou, že s žalovaným nekomunikoval, neboť naposledy byl v roce 2013 žalovaným vyzván k poskytnutí informací, údajů a podkladů, žalobce na výzvu reagoval, že nebude schopen zajistit administrativní činnost uloženou mu zákonem. V samotné žádosti správní orgán jako důvod a účel poskytnutí požadovaných informací uvádí plánovanou kontrolu plnění podmínek a povinností stanovených ve výše uvedených všeobecných oprávněních z důvodu jejich častého porušování. Z tohoto zdůvodnění je tedy zřejmé, že žalovaný žádal poskytnutí informací vně zákonné podmínky, když žádnou kontrolu z vlastního podnětu ještě nezahájil, a kontrolu toliko zatím plánoval. Z uvedeného rovněž vyplývá, že žalovaný neřešil ani žádnou konkrétní stížnost či podnět a tedy že k žádnému konkrétnímu porušení ze strany žalobce ani ze strany jiného subjektu nedošlo. Žalovaný dále nedoložil, že by mu nekonáním žalobce vznikla konkrétní škoda a doplňuje, že nevyhověním žádosti nebránil žalovanému provést kontrolu, nemohlo tedy dojít k porušení veřejného zájmu spočívajícího v řádném využívání kmitočtového spektra. Žalobce dále nesouhlasí se závěry žalovaného o tom, že napadené rozhodnutí může zhojit nedostatky předcházejícího rozhodnutí, přestože jednotlivé výroky jsou jím potvrzeny. Konkrétně výrok II., u nějž žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje nedostatky, mají být zhojeny pouze jeho odůvodněním. Žalobce má však za to, že je-li některý z výroků vadný, je třeba jej zrušit a nahradit jiným, příp. věc vrátit k novému projednání a rozhodnutí. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že neshledá-li soud důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, pak žalobce žádá ve smyslu § 78 odst. 2 s.r.s., aby rozhodující soud od uloženého trestu upustil resp. alespoň výši uložené pokuty snížil, jelikož pokuta byla uložena v nepřiměřené výši.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žaloba je nedůvodná. Žalovaný kontrolu provádí právě na základě poskytnutých informací, zda povinná osoba plní povinnosti a podmínky stanovené příslušným oprávněním. Žalovaný je oprávněn provést kontrolu předložených informací, údajů a podkladů dle ust. § 115 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích a rovněž je žalovaný oprávněn před zahájením kontroly provést úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu podle ust. § 3 odst. 1 zák. č. 255/2012, o kontrole (kontrolní řád). Žalobce, vykonávající podnikatelskou činnost v oboru elektronických komunikací, na sebe dobrovolně převzal povinnosti zasílání topologie a popisu provozovaných RLAN sítí, proto jeho argument o nadměrném zatěžování a pracovním vytížení, nedovolujícímu žalobci vést statistiku, není relevantní. Požadavek žalobce na konkrétní znění zákona obsahující konkrétní požadavky, jaké přesně informace, údaje a

podklady je žalobce povinen žalovanému poskytovat, je zcela absurdní a neopodstatněný, když naopak obecnější zákonné zmocnění žalovaného je v konkrétních případech, které je nemožné všechny popsat v zákoně, naplňováno individuálními žádostmi žalovaného. Nejedná se tedy o rozšiřování pravomoci žalovaného, nýbrž o naplnění jednoho zákonem presumovaných účelů žalovaného. V žádném případě žalovaný nezneužívá svou pravomoc, když se jedná o standardní postup jím používaný ve stovkách obdobných případů u jiných osob vykonávajících podnikatelskou činnost v oblasti elektronických komunikací, směřující k naplnění účelu ochrany řádného využívání kmitočtového spektra. Skutečnost, že v ustanovení § 97 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích (ustanovení nesouvisející s daným případem) zákon uvádí, že dotyčné osobě náleží úhrada efektivně vynaložených nákladů, samozřejmě nijak nezakládá nárok žalobce na náhradu možných nákladů souvisejících s plněním zákonné informační povinnosti dle ustanovení § 115 zákona o elektronických komunikacích. Podle žalovaného je nedůvodná námitka žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu argumentace žalovaného, že jakákoliv tvrzená komunikace účastníka řízení s úřadem předcházejícího data než je datum odeslané žádosti o splnění informační povinnosti se nemohla týkat předmětné věci, nýbrž věci jiné. Žalovaný z důvodu elementární logiky setrvává na tomto svém stanovisku a nevidí důvod pro jeho změnu.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Správní orgán vydal žádost ze dne 18.2.2014, kterou požádal žalobce o poskytnutí informací, údajů a podkladů, žádost upomínal podáním ze dne 12.4.2014. Příkazem ze dne 23.5.2014 prvoinstanční orgán uložil žalobci pokutu ve výši 15.000,-Kč a náklady řízení v částce 1.000,-Kč, neboť se dopustil správního deliktu podle ustanovení § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích tím, že ve stanovené lhůtě do 28.3.2014 neposkytl požadované informace, údaje a podklady vyžádané úřadem dle ust. § 115 zákona o elektronických komunikacích. Žalobce proti příkazu podal odpor. Správní orgán I. stupně po podání odporu v řízení pokračoval a rozhodnutím ze dne 10.7.2014 rozhodl shodně jako v příkazu ze dne 23.5.2014. Proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 10.7.2014 žalobce podal rozklad ze dne 23.7.2014, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 9.4.2015. Předseda Rady žalovaného podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zák.č. 500/2004 Sb. v platném znění (dále jen „správní řád“) napadeným rozhodnutím změnil výrok I. prvoinstančního rozhodnutí tak, aby z něj bezpochyby vyplynulo, jaké konkrétní údaje a v jakém rozsahu byly správním orgánem I.stupně požadovány, neboť skutek nebyl nedostatečně vymezen. Napadeným rozhodnutím ve výroku I. žalovaný rozhodl, že účastník řízení za neposkytnutí požadovaných informací dle žádosti ze dne 18.2.2014 podle § 115 zákona o elektronických komunikacích, a to konkrétně ve formě přesné topologie a popisu RLAN sítě provozovaných podle podmínek uvedených ve všeobecném oprávnění č. VO-R/12/09.2010-12 k využívání rádiových kmitočtů a k provozování zařízení pro širokopásmový přenos dat v pásmech 2,4 GHz až 66 GHz, a dále podle podmínek uvedených ve všeobecném oprávnění č. VO-R/10/04.2012-7 k využívání rádiových kmitočtů a k provozování zařízení krátkého dosahu, se dopustil správního deliktu podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích. Ve svém výroku II. pak výroky II. a III. napadeného rozhodnutí žalovaný potvrdil. Rozhodnutí o rozkladu žalobce bylo žalobci doručeno dne 14.4.2015.

Žalovaný ve svém rozhodnutí dále uvedl, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí neuvedl výslovně, které ze zjištěných okolností hodnotí jako přitěžující a které jako polehčující (což je možné usuzovat z charakteru jednotlivých okolností, ke kterým

správní I. stupně přihlížel). Správní orgán II. stupně proto tuto vadu může v rámci změny odůvodnění rozhodnutí v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu napravit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí co do hodnocení způsobu spáchání správního deliktu uvedl, že nerespektování zákona navzdory poučení úřadu a skutečnost, že si byl účastník řízení vědom spáchání správního deliktu nelze hodnotit jako přitěžující okolnost, neboť účastník řízení svým jednáním toliko naplnil skutkovou podstatu správního deliktu - považovat to za přitěžující okolnost by bylo porušením zásady dvojího přičítání; stejně tak nelze, pokud jde o okolnosti, za kterých byl správní delikt spáchán, hodnotit jako přitěžující okolnost skutečnost, že účastník vykonává podnikatelskou činnost v oboru od roku 2010, nýbrž pouze skutečnost, že účastník řízení v prvostupňovém řízení s úřadem prokazatelně minimálně do vydání příkazu vůbec nekomunikoval. Pokud pak jde o následky správního deliktu, žalovaný rovněž v souladu se správním orgánem I. stupně hodnotí jako přitěžující okolnost tu skutečnost, že účastník řízení neposkytnutím požadovaných informací (přičemž povinnost poskytovat požadované informace mu coby podnikateli v oboru v elektronických komunikacích ukládá zákon) ztěžuje úřadu výkon kontrolní činnosti ve velice citlivé oblasti kontroly radiových sítí, které často v důsledku porušení podmínek pro jejich provoz stanovených ve všeobecném oprávnění způsobují rušení jiných, daleko důležitějších radiových zařízení. Úkolem žalovaného je zajistit ochranu veřejného zájmu, kterým je řádné využívání kmitočtového spektra. Účastník řízení žádost ignoroval a nepodnikl žádné prokazatelné kroky vedoucí ke splnění své povinnosti či k prodloužení lhůty stanovené úřadem pro splnění povinnosti. Žalovaný nezjistil žádné polehčující okolnosti a neshledal důvod ke změně výroku II., byť odůvodnění výše pokuty v prvoinstančním rozhodnutí obsahuje drobné nedostatky, avšak správním orgánem I. stupně stanovená výše pokuty je adekvátní a s ohledem na výčet přitěžujících a polehčujících okolností protiprávního jednání se nikterak nevymyká ani rozhodovací praxi ČTÚ. Protiprávní jednání bylo žalobci spolehlivě prokázáno a uložená pokuta je při dolní hranici zákonem vymezeného rozpětí, splňuje výchovný a preventivní účel. Částečné nedostatky odůvodnění výroku II. prvoinstančního rozhodnutí jsou napraveny tímto rozhodnutím o rozkladu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě podle ust. § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení na výzvu soudu výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, postupoval Městský soud v Praze podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce namítal, že žalovaný nesplnil zákonné požadavky a náležitosti své žádosti o poskytnutí informací, údajů a podkladů. Žalobce má za to, že informace, údaje a podklady, k jejichž poskytnutí byl vyzván žádostí žalovaného ze dne 18.2.2014, nejsou a nebyly k plnění činnosti žalovaného nezbytné. Žalobce odkazuje na ustanovení § 115 odst. 1 zákona o komunikacích, podle kterého povinná osoba poskytne úřadu na jeho žádost a v jím stanovené přiměřené lhůtě, formě a rozsahu úplné a pravdivé informace včetně finančních a údaje a podklady, které jsou nezbytné k plnění činností, k nimž je podle tohoto zákona úřad příslušný. Žádost musí být odůvodněna včetně uvedení účelu, pro který úřad informace, údaje a podklady vyžaduje. Úřad nevyžaduje více informací, než je přiměřené účelu, pro který jsou získávány.

Ze žádosti ze dne 18.2.2014 vyplývá, že úřad po žalobci žádá poskytnutí informací ve formě přesné topologie a popisu RLAN sítí provozovaných dle podmínek uvedených ve všeobecném oprávnění č. VO-R/12/09.2010-12 k využívání rádiových kmitočtů a k provozování zařízení pro širokopásmový přenos dat v pásmech 2,4 GHz až 66 GHz a dle podmínek uvedených ve všeobecném oprávnění č. VO-R/10/04.2012-7 k využívání rádiových kmitočtů a k provozování zařízení krátkého dosahu. Ze žádosti dále vyplývá, jaké parametry má požadovaná informace obsahovat. V žádosti je také uvedeno, že úřad vyžaduje uvedené informace za účelem plánované kontroly plnění podmínek a povinností stanovených ve výše uvedených všeobecných oprávněních z důvodu jejich častého porušování. Žadostí je žalobce vyzván, aby úplné a pravdivé informace zaslal úřadu v žádosti stanovené lhůtě. Z uvedeného tedy vyplývá, že žádost žalovaného obsahuje zákonné náležitosti, proto soud považuje námitku žalobce za nedůvodnou.

Z ustanovení § 115 odst. 1 zákona o komunikacích vyplývá oprávnění úřadu požadovat informace nezbytné k jeho činnosti. Námitku, v níž žalobce namítal, že informace požadované dle výzvy nejsou nezbytné k plnění činnosti žalovaného, neboť seznam žalobcových RLAN má žalovaný k dispozici od srpna 2011, neshledal soud důvodnou. Žalobce však neuvádí žádný konkrétní argument na podporu svého tvrzení, která informace požadovaná v žádosti ze dne 18.2.2014 dle jeho názoru není nezbytná k plnění činnosti žalovaného. Naopak tvrzení žalovaného, že požadované informace, údaje a podklady k naplnění činnosti nezbytné jsou, neboť žalovaný za účelem ochrany řádného využívání kmitočtového spektra shromažďuje potřebné informace a provádí jejich kontrolu opakovaně, neboť se pochopitelně počet, stav a umístění (nejen) RLAN zařízení provozovaných osobami vykonávajícími podnikatelskou činnost v oblasti elektronických komunikací průběžně mění, považuje za opodstatněné již s přihlédnutím k tomu, že sám žalobce poukazuje na informace z roku 2011 a žádost je z roku 2014.

Oprávnění žalovaného žádat informace, údaje a podklady nezbytné k plnění jeho činnosti upravuje ust. § 115 odst. 3 písm. e) zákona o elektronických komunikacích, podle něhož je úřad oprávněn za podmínek podle odstavce 1 vyžadovat informace, údaje a podklady zejména pro kontrolu plnění povinností a podmínek stanovených všeobecným oprávněním, oprávněním k využívání rádiových kmitočtů nebo oprávněním k využívání čísel. Podle ust. § 115 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích je úřad oprávněn provést kontrolu informací, údajů a podkladů předložených podle odstavců 1 až 3. Dále je úřad oprávněn před zahájením kontroly činit přípravné úkony k opatření si podkladů podle ust. § 3 odst. 1 zák.č. 255/2012 Sb. o kontrole (kontrolní řád).

Soud má za to, že z obsahu předmětné žádosti nelze dovodit, že by žalovaný předmětnou žádostí ze dne 18.2.2014 vybočil z rámce zákonného oprávnění. Proto soud námitku žalobce nepovažoval za důvodnou. Tvrdí-li žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 115 zákona o elektronických komunikacích, musí ke svému tvrzení uvést rozhodující skutečnosti, které jsou zároveň podstatnými náležitostmi žalobní námitky. To však žalobce v této námitce neučinil.

Žalobce dále namítal, že naposledy byl žalovaným vyzván k poskytnutí informací, údajů a podkladů ze stejných důvodů a ve stejném rozsahu v roce 2013, necelý rok před obdržení další, stejně koncipované žádosti. Kompletní seznam žalobcových RLAN má přitom žalovaný k dispozici už od srpna 2011. Dále pak každého půl roku vykazuje žalobce na www.monitoringtrhu.ctu.cz pomocí elektronického sběru dat provozní údaje pevné sítě a ekonomické údaje. Žalobce má za to, že je-li žalovaný oprávněn sám provádět kontrolní

činnost, musí k naplnění uvedeného účelu postačit informace žalobcem již jednou sdělené. Opakovaným vyžadováním stejných informací a podkladů pak žalobce podle jeho názoru zatěžuje nad přijatelnou míru.

Jak již bylo uvedeno shora, žalovaný je oprávněn provést kontrolu informací, údajů a podkladů, které mu předkládá kontrolovaný subjekt, do tohoto oprávnění rovněž patří i požadování podkladů pro přípravu kontrolní činnosti. Názor žalobce, že k naplnění uvedeného účelu musí žalovanému při jeho kontrolní činnosti postačit informace žalobcem již jednou sdělené, nemá oporu v ustanovení § 115 zákona o elektronických komunikacích. Z tohoto ustanovení vyplývá oprávnění kontrolního orgánu žádat nejen aktuální informace, údaje a podklady, ale žádat i opakovaně o informace již v minulosti poskytnuté, má-li pochybnosti o jejich správnosti. Žalobce jako kontrolovaný subjekt je povinen na výzvu žalovaného poskytnout součinnost. Dále žalobce namítal, že vyžadování informací, údajů a podkladů ho zatěžuje nad přijatelnou míru. Žalobce však již neuvádí, o jaké konkrétní okolnosti uvedenou nadměrnou zátěž opírá. Tvrdí-li žalobce, že každého půl roku monitoruje elektronická data provozních údajů pevné sítě a ekonomické údaje, pak je zřejmé, že aktuální údaje k dispozici má a není zřejmá překážka, proč je žalovanému k jeho výzvě neposkytne. Navíc oprávnění úřadu není omezeno na nové informace, sdělované v půlročních intervalech. Námitka žalobce je proto nedůvodná.

Žalobce namítal, že žalovaný jako důvod a účel poskytnutí požadovaných informací uvádí toliko „*plánovanou kontrolu plnění podmínek a povinností stanovených ve výše uvedených všeobecných oprávněních z důvodu jejich častého porušování.*“ Z tohoto zdůvodnění je tedy dle žalobce zřejmé, že žalovaný žádal poskytnutí informací vně zákonné podmínky, když žádnou kontrolu z vlastního podnětu ještě nezahájil, a kontrolu toliko zatím plánoval. Z uvedeného rovněž vyplývá, že žalovaný neřešil ani žádnou konkrétní stížnost či podnět a tedy že k žádnému konkrétnímu porušení ze strany žalobce ani ze strany jiného subjektu nedošlo. Žalobce má tedy za to, že v tomto ohledu nebyly splněny zákonné podmínky oprávněnosti a vymahatelnosti požadavku žalovaného.

Soud při posouzení této námítky vycházel ze znění ust. § 115 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, na které se žalobce odkazuje: „*Informace uvedené v odstavci 3 písm. e) je Úřad oprávněn vyžadovat pouze pro účely kontroly zahájené z vlastního podnětu nebo v případě, kdy Úřad obdrží stížnost nebo jinou informaci o porušování stanovených podmínek.*“ Žalobce se domnívá, že slovní spojení „kontroly zahájené z vlastního podnětu“ má být interpretováno jako oprávnění žádat uvedené informace toliko v případě, že kontrola již byla zahájena, tedy nikoliv v případě plánované kontroly. S takovou interpretací se však soud neztotožňuje. Spojení slov „pro účely kontroly zahájené z vlastního podnětu“ určuje vlastnost této kontroly, znamená pouze to, že může jít o kontrolu, kterou lze zahájit ze dvou důvodů – buď na základě vlastního podnětu nebo na základě stížnosti či jiné informace o porušení zákona. Uvedené spojení slov neříká nic o tom, zda se má jednat o kontrolu, která „byla zahájena z vlastního podnětu“, „je zahájena z vlastního podnětu“ nebo „bude zahájena z vlastního podnětu“. Jestliže tedy v uvedené formulaci není specifikace slovesného času, nelze neuvedený slovesný čas interpretovat jako minulý, tedy jakoby zde bylo uvedeno „byla zahájena z vlastního podnětu“, jak to činí žalobce. Toto námitku proto soud považuje za nedůvodnou. Skutečnost, že kontrola nebyla v době výzvy zahájena není rozhodná, neboť správní orgán je oprávněn ještě před jejím zahájením činit přípravné úkony k opatření si podkladů (§ 3 odst. 1 zák.č.255/2012 Sb. o kontrole (kontrolní řád)).

Dále žalobce namítal, že nepřiměřeným je i požadavek žalovaného na dodání požadovaných informací hned v několika formách (písemně datovou schránkou či poštou a vedle toho v elektronické podobě ve formátu MS Excel prostřednictvím e-mailu).

K této námitce soud konstatuje, že v daném případě správní delikt žalobce nespočívá v tom, že by nezaslal informace v obou požadovaných formách, ale v tom, že je nezaslal vůbec. Požadavek žalovaného na zaslání informace v písemné formě datovou schránkou nebo poštou je proto, aby v případě pochybností byl doklad, kdy byla kontrolovaným subjektem informace zaslána a požadavek zaslání též informace v elektronické podobě ve formátu MS Excel prostřednictvím e-mailu je proto, aby bylo snadnější zpracování hromadných dat. Takovýto postup žalovaného nepovažuje soud za nepřiměřený, jedná se o standardní postup jím používaný v jiných obdobných případech u jiných osob vykonávajících podnikatelskou činnost v oblasti elektronických komunikací, jak žalovaný uvedl v reakci na žalobu, proto námitku soud neshledal jako nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že nelze extenzivním výkladem rozšiřovat pravomoci žalovaného až za únosnou hranici zásahu do práv jednotlivce, kdy v podstatě šikanózním způsobem opakovaně a zcela bez zřejmého reálného užitku vyžaduje dodání informací, u kterých je nutno předpokládat určitou trvalost, neměnnost. Žádá-li žalovaný obecné informace, aniž by šlo o údaje nezbytné v zájmu předcházení případných kolizí jednotlivých uživatelů kmitočtového spektra, jedná se o neúměrné zatěžování uživatelů, kteří za využívání rádiových kmitočtů a za provozování zařízení pro přenos dat platí.

Jak již bylo uvedeno, žalovaný je oprávněn vyžadovat od kontrolovaného subjektu informace, údaje a podklady pro jeho kontrolní činnost i pro kontrolní činnost, kterou připravuje a plánuje. Ustanovením § 115 zákona o elektronických komunikacích není žalovaný omezen v požadavku žádat od žalobce údaje i opakovaně, byť by šlo o údaje trvalé, neměnné. Tomuto oprávnění koresponduje povinnost žalobce, který je kontrolovaným subjektem, poskytnout na výzvu žalovaného potřebnou součinnost, předložit kontrolnímu orgánu požadované informace, údaje a podklady. Žádost žalovaného ze dne 18.2.2014 nevybočuje ze zákonného rámce ustanovení § 115 zákona o elektronických komunikacích a nelze přisvědčit námitce žalobce, že postupem žalovaného dochází k rozšiřování jeho pravomoci či že je jeho postup šikanózní. Z obecně formulované námitky, že žalovaný požadováním informace neúměrně zatěžuje uživatele, není zřejmé, v jakých konkrétních okolnostech neúměrná zátěž žalobce spočívá. Námitka žalobce je proto nedůvodná.

Žalobce dále uvedl, že zákon mu nestanoví povinnost pravidelně v konkrétních termínech žalovanému poskytnout informace, data a podklady, ve formě přesné topologie a popisu RLAN sítí provozovaných podle podmínek uvedených ve všeobecném oprávnění č. VO-R/12/09.2010-12 (využívání rádiových kmitočtů a provozování zařízení pro širokopásmový přenos dat) a č. VO-R/10/04.2012-7 (využívání rádiových kmitočtů a provozování zařízení krátkého dosahu), případně sdělené údaje aktualizovat a pokud neporušuje všeobecná oprávnění, nečiní nic, co by vyžadovalo ukládání pokut.

K této námitce soud konstatuje, že v daném případě nešlo o požadavek splnit povinnost poskytnout informace v pravidelných intervalech či stanovených lhůtách. V daném případě vyzval správní orgán žalobce k poskytnutí informací v žádosti uvedených, přitom oprávnění k takovémuto požadavku vyplývá z ustanovení § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, podle něhož povinná osoba poskytne úřadu na jeho žádost a v jím stanovené přiměřené lhůtě, formě a rozsahu úplné a pravdivé informace včetně finančních

a údaje a podklady, které jsou nezbytné k plnění činností, k nimž je podle tohoto zákona úřad příslušný. Tomuto oprávnění koresponduje povinnost kontrolovaného subjektu, požadované informace poskytnout. Z obsahu výzvy ze dne 18.2.2014 přitom nevyplývá, že by správní orgán požadoval poskytování informací v pravidelných intervalech, jak namítá žalobce. To, že zákon spojuje s nevyhověním žádosti kontrolního orgánu o poskytnutí informací delikt ní odpovědnost, jen dokládá to, že je povinností kontrolovaného subjektu informaci poskytnout. V opačném případě se povinná osoba dopouští správního deliktu podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona. Je nutno konstatovat, že ani ze skutečnosti, že v případě kolize užívání frekvence kmítočtového spektra probíhá okamžitá kontrola v místě zdroje rušení, nelze dovodit nedostatek oprávnění úřadu vyžadovat informace, jestliže úřad dospěje k závěru, že kontrola existujících informací je nutná.

V další námitce žalobce namítal, že postupem žalovaného došlo k zneužití jeho pravomocí a k bezdůvodné šikaně, když zákon nestanoví přesné limity, jak často je žalovaný oprávněn sdělování požadovaných údajů subjektům ukládat. Má tak za to, že zákon je nutno vykládat ve smyslu účelu zřízení žalovaného jako ústředního správního orgánu a jeho skutečného smyslu, nikoliv ve smyslu absolutní libovůle žalovaného. Vykládá-li si žalovaný svoji pravomoc takto extenzivně bez ohledu na zachování původního záměru zákonodárce a požaduje-li po žalobci v rámci tohoto výkladu sdělování požadovaných údajů, jedná se o rozhodnutí nezákonné.

Zákon o elektronických komunikacích neuvádí, jak často je žalovaný oprávněn sdělování požadovaných údajů subjektům ukládat, avšak ustanovením § 115 odst. 1 a 5 citovaného zákona je upraveno oprávnění správního orgánu žádat od povinné osoby úplné a pravdivé informace, údaje a provést jejich kontrolu pro účely plnění úkolů k ochraně veřejného zájmu spočívajícího v řádném využívání kmítočtového spektra. V rámci tohoto oprávnění správní orgán zváží, zda informace za účelem plánované kontroly plnění podmínek a povinností stanovených ve výše uvedených všeobecných oprávněních od povinné osoby vyžádat. Správní orgán ve smyslu citovaného ustanovení takto postupoval a po úvaze přistoupil k následné výzvě k doložení potřebných informací od žalobce. Pakliže žalobce uvedl, že k předání požadovaných údajů byl vyzván jedenkrát v roce 2013 a jedenkrát v roce 2014, pak taková frekvence podle názoru soudu nevybočuje z mezí zákona a nelze ji považovat za šikanózní ani za absolutní libovůli žalovaného, proto soud shledal námitku za nedůvodnou.

V další námitce žalobce uvedl, že v současné době nedisponuje žádným zaměstnaneckým aparátem, který by informace pro žalovaného zpracoval, shromáždil a evidoval. Nejedná se tedy o zjevnou ignoraci požadavků žalovaného ze strany žalobce, ale o reakci na změny v právních předpisech, které v praxi uživatelů radiového spektra vyvolaly vážné následky; jde konkrétně o citelně zvýšené poplatky za využívání radiového spektra, což žalobce jako drobného podnikatele vážně ekonomicky poškodilo, byl nucen propustit zaměstnance a zrušit využívání externích služeb. Žalobce je sankcionován za to, že není schopen technicky a personálně zajistit vedení evidence a doložení údajů vyžadovaných na základě výzvy specifikované v napadeném rozhodnutí, přitom svým rozsahem a nákladností odpovídá evidenční a kooperační povinnosti stanovené v ust. § 97 odst.7 zákona o elektronických komunikacích. Stát však povinnost podle ust. § 115 zákona finančně nekompensuje, žalobce nemá dostatek času ani prostředků k jejich zajištění a monitoringu.

Argument žalobce o chybějícím zaměstnaneckém aparátu není důvodem, kterým by žalobce mohl ospravedlňovat nesplnění své zákonné povinnosti vyplývající z ust. § 115 odst.

1 citovaného zákona. Zákon stanoví povinnost a je na žalobci, aby sám rozhodl, jakou formou své zákonné povinnosti dostojí, tedy zda prostřednictvím vlastního zaměstnaneckého aparátu nebo formou externích služeb. Ustanovení § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích nezakládá nárok žalobce na úhradu možných nákladů souvisejících s plněním zákonné informační povinnosti dle tohoto ustanovení. Žalobce odkázal na možnou aplikaci ustanovení § 97 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích.

Z ustanovení § 97 odst. 7 zákona vyplývá, že z plnění povinností podle odstavců 1, 3 a 5 náleží právnické nebo fyzické osobě zajišťující veřejnou komunikační síť nebo poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací od oprávněného subjektu, který si úkon vyžádal nebo jej nařídil, úhrada efektivně vynaložených nákladů. Těmito ustanoveními je upraveno, že operátor zajišťující veřejnou komunikační síť elektronických komunikací nebo poskytovatel služeb elektronických komunikací je povinen zřídit a zabezpečit možnost odposlechu a záznamu zpráv pro žadatele (Policie České republiky, Bezpečnostní informační služba nebo Vojenské zpravodajství), dále provozní a lokalizační údaje, které jsou vytvářeny nebo zpracovávány při zajišťování jejich veřejných komunikačních sítí a při poskytování jejich veřejně dostupných služeb elektronických komunikací po určenou dobu uchovávat, a dále povinnost těchto osob poskytovat na vyžádání údaje z databáze jeho účastníků oprávněným osobám. Těmito povinným osobám za plnění těchto povinností náleží úhrada nákladů.

Z uvedeného tedy vyplývá, že aplikace ustanovení § 97 odst. 7 zákona na daný případ není možná, neboť z ustanovení nevyplývá, že povinné osobě náleží úhrada možných nákladů souvisejících s plněním zákonné informační povinnosti dle ust. § 115 zákona o elektronických komunikacích.

Žalobce namítal nepřezkoumatelnost a neodůvodněnost napadeného rozhodnutí kvůli názoru žalovaného, že sdělení žalobce z konce roku 2013 o tom, že nebude schopen zajistit na základě zákona mu uloženou administrativní činnost, se nevztahuje k předmětné věci, a že jakákoliv komunikace účastníka řízení s žalovaným předcházejícího data se tedy nemohla týkat předmětné věci, nýbrž věci jiné. Tato námitka není důvodná. Informace žalobce z konce roku 2013 (konkrétní datum žalobce neuvádí a není zřejmé ani ze spisového materiálu) o nemožnosti zajistit administrativu se týká výlučně věci, v níž žalobce touto informací poskytl. K výzvě ze dne 18.2.2014, která byla učiněna po uplynutí několika měsíců nelze tuto informaci z konce roku 2013 vztáhnout. Komunikace po datu doručení předmětné výzvy nemůže být nahrazena komunikací před datem doručení výzvy, neboť před tímto datem žalobce ještě neměl povinnosti, které mu z výzvy vyplynuly, a nemohl se tedy relevantně vyjadřovat k tomu, zda je schopen je splnit nebo ne. Žalobce zřejmě svoje sdělení z konce roku 2013 považoval za jakési avizování toho, že bude mít problémy se splněním své informační povinnosti v případě budoucí výzvy, žalovaný postupoval správně, když za relevantní kroky žalobce považoval pouze kroky provedené po datu doručení předmětné výzvy. Navíc jak bylo uvedeno, nelze neposkytnutí informace odůvodňovat neexistencí administrativního aparátu. Je na žalobci, jestliže vykonává podnikatelskou činnost v elektronických komunikacích, aby zajistil i personálně svou činnost tak, aby mohl dostát zákonem stanoveným podmínkám.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl vyzván ke splnění své informační povinnosti dle ust. § 115 zákona o elektronických komunikacích a tato výzva mu byla doručena dne 26.2.2014. Jakákoliv tvrzená komunikace účastníka řízení se správním orgánem předcházejícího data se tedy nemohla týkat předmětné věci, nýbrž věci jiné. Tento závěr

žalovaného v napadeném rozhodnutí je zcela srozumitelný, proto námitka žalobce o nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí není důvodná.

Pokud žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jím tvrzenými skutečnostmi, pak je třeba uvést, že z obsahu námítky není zřejmé, kterých skutečností se má tvrzené nevypořádání týkat. Námitka neobsahuje rozhodující skutečnosti a nemá náležitosti žalobní námítky. Má-li se námitka týkat argumentace, že pracovní vytížení žalobce mu nedovoluje vést statistiku, že tato činnost není řádně refundována a že má právo zvolit si priority své činnosti, pak žalovaný se k této argumentaci žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil a nadále setrval na svém názoru, že argumentace žalobce není relevantní, jelikož se jedná o zákonnou informační povinnost, kterou na sebe žalobce výkonem podnikatelské činnosti v oblasti elektronických komunikací dobrovolně převzal. Žalobce „má právo zvolit si priority své činnosti“, pokud však přisoudí nízkou prioritu plnění svých zákonných povinností, musí nutně počítat s následky, které právo s jejich neplněním spojuje.

V další námitce žalobce vyjádřil nesouhlas se závěry žalovaného o tom, že napadené rozhodnutí může zhojit nedostatky předcházejícího rozhodnutí, přestože jednotlivé výroky jsou jím potvrzeny. Konkrétně výrok II., u nějž žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje nedostatky, mají být zhojeny pouze jeho odůvodněním. Žalobce má však za to, že je-li některý z výroků vadný, je třeba jej zrušit a nahradit jiným, příp. věc vrátit k novému projednání a rozhodnutí.

Podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.

Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí čj. 2 As 20/2008-73 ze dne 22.7.2008, dostupném na www.nssoud.cz, se zabýval otázkou, zda změnou rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu je možné doplnit absentující výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Zde je nutno především zdůraznit, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn. Změna rozhodnutí ale spočívá výhradně ve změně výroku, protože pouze výrok je závaznou a vykonatelnou částí správního aktu, kterou se přiznává účastníkům řízení určité právo nebo se mu stanoví určitá povinnost, popř. se závazně deklaruje, že zde určité právo nebo povinnost je či není. Změna výroku navíc musí být podepřena vyložení důkazního a právního stavu a z nich vyplývajících odlišností mezi důvody rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně.

Z výše uvedeného vyplývá, že citované ustanovení dává žalovanému oprávnění ve věci sám rozhodnout, a to tak, že celé napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit. Žalovaný má rovněž právo změnit i konstatace obsažené v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Postupoval-li tedy žalovaný podle citovaného ustanovení, když změnil výrok

prvoinstančního rozhodnutí a změnil i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, není už na místě uvažovat o zrušení vadného výroku a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k nápravě vad tak, jak to v této námitce uvedl žalobce, proto soud námitku shledal jako nedůvodnou.

V další námitce žalobce nesouhlasil s tím, že by nevyhověním žádosti žalovaného zabránil žalovanému provést kontrolu, která nebyla v době odeslání výzvy ani zahájena, žalovaný nedoložil, že by nekonáním žalobce mu vznikla konkrétní škoda. Podle žalobce jeho jednáním k porušení veřejného zájmu o řádném využití kmitočtového spektra nedošlo.

Skutková podstata správního deliktu v dané věci nespočívala v tom, že by došlo k nesprávnému využití kmitočtového spektra, jak namítá žalobce. Skutková podstata správního deliktu spočívala v tom, že žalobce neposkytl zákonem stanovenou součinnost. Skutečnost, že kontrola nebyla v době výzvy zahájena není rozhodná, neboť správní orgán je oprávněn ještě před jejím zahájením činit přípravné úkony k opatření si podkladů (§ 3 odst. 1 zák.č.255/2012 Sb. o kontrole (kontrolní řád). Námitka o nedoložení vzniku škody ze strany žalovaného je z hlediska předmětu řízení v této věci irelevantní. Žalobce nebyl postižen za to, že způsobil škodu, byl postižen na to, že neposkytoval k výzvě správního orgánu požadovanou součinnost.

Žalobce v žalobě navrhl, aby v případě, že soud neshledá žalobní námitky důvodnými, aby soud podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., od uloženého trestu upustil resp. alespoň výši uložené pokuty snížil, jelikož pokuta byla uložena v nepřiměřené výši.

Podle ustanovení. § 78 odst. 2 s.ř.s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení nebo zda správní orgán volné uvážení nezneužil (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2010, č.j. 4 Ads 123/2009-99). Pro výjimečný zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená.

Soud však shledal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval všemi hledisky určení výše pokuty žalobci stanovenými v ustanovení § 115 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích a své úvahy dostatečně podrobně a přesvědčivě odůvodnil. Žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonné výměry. Podle ustanovení § 118 odst. 22 písm. a) zákona o elektronických komunikacích za správní delikt podle § 118 se uloží pokuta do 2.000.000,-Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. n) až r), odstavce 2 písm. f), odstavce 3 písm. b), odstavce 5 nebo odstavce 6 písm. g). V projednaném případě se proto nejedná ve vztahu k žalobci o uložení pokuty zjevně nepřiměřené.

Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst.1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec svých běžných činností nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31.srpna 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: M.